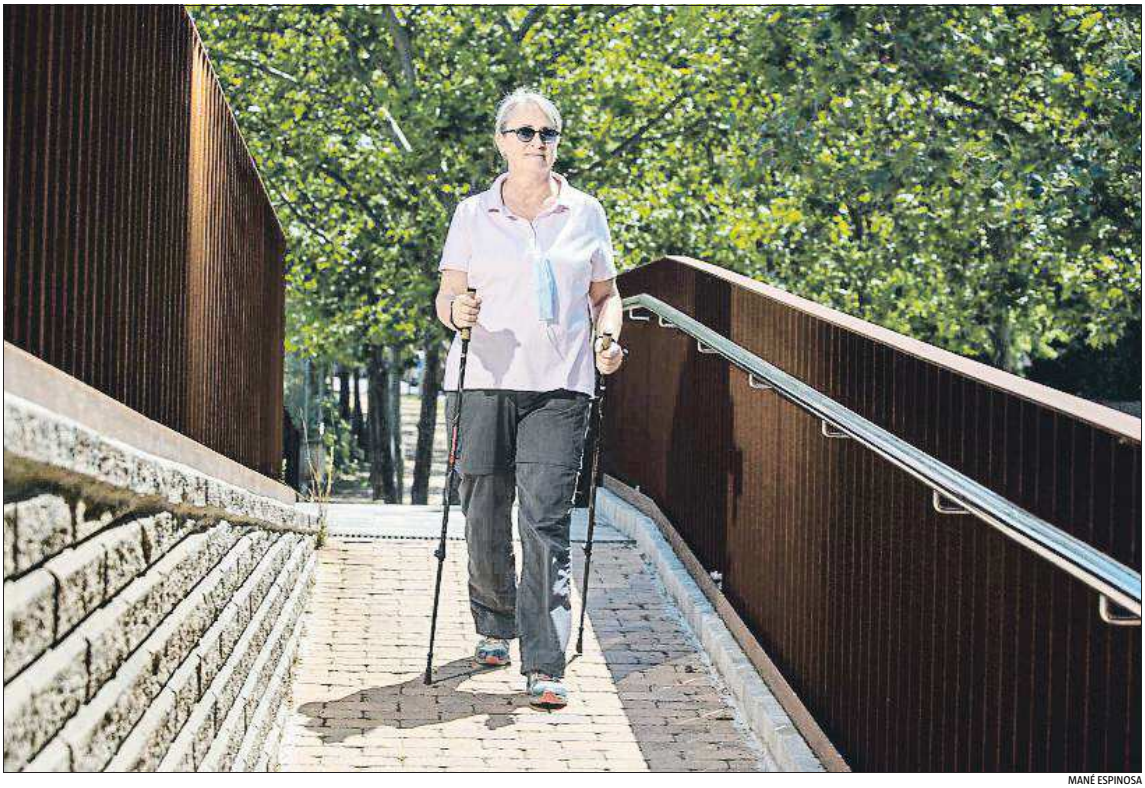
Societat

Emergència sanitària

Més de 4.000 persones han passat per un llit de cures intensives des que va començar l'epidèmia a Catalunya. I la majoria van respirar gràcies a una màquina durant setmanes, tres de mitjana. Encara queden 113 malalts en aquestes unitats, alguns des de fa dos mesos. Ja donen negatiu al coronavirus que gairebé els mata, i la majoria estan desperts, però tenen una llarga recuperació al davant. "A molts els hem hagut de paralitzar, no només sedar-los, perquè no es moguessin en absolut i deixessin que la màquina treballés per ells", explica el responsable de Cures Intensives de Bellvitge, Rafael Máñez. No hi ha tractament per a aquest virus ni per a la hiperinflamació dels pacients greus. No queda més remei que ajudar-los a continuar vius fins que la inflamació baixi i els seus pulmons responguin. "Però la medicació, es-

MANÉ ESPINOSA

Teresa Solé

Va emmalaltir a la Cerdanya i va passar un mes a l'UCI del Santa Maria de Lleida

"I em vaig despertar 21 dies després"

ANA MACPHERSON
Barcelona

La seva Covid-19 va ser de les primeres, d'abans del confinament. La va portar a cures intensives, a necessitar un respirador que ho fes tot per ella i a passar-se tres setmanes cap per avall absolutament sedada. Però el seu to, tres mesos després, és el d'una dona que s'ho pren amb humor, notable energia i, gairebé, amb naturalitat.

Les cames comencen a recuperar els panxells desapareguts i camina quatre quilòmetres cada dia amb el suport dels bastons, "perquè quan no els porto, per exemple, si vaig a comprar, em falla el costat esquerre". Si es passa d'esforç, l'endemà està al llit. Confia a tornar a la bici pel poble i els camins de la Cerdanya, on va començar la seva particular odissea Covid-19. "Crec que el pitjor ho vaig passar adormida. El meu marit i les meves filles van patir molt més. Ells sí que ho van passar malament".

Teresa Maria Solé, veïna de Sant Cugat del Vallès, es va infectar probablement en una reunió d'amics al poble de la Cerdanya on el seu marit i ella havien decidit passar el possible confinament de què ja es parlava. En aquella trobada de cap de setmana es van infectar els quatre assistents. Una de les amigues és metgessa i els va avisar que estava infectada. "El meu marit la va passar suau a casa i jo, al cap de quatre o cinc dies, em vaig començar a trobar malament. Al 061 m'anaven controlant per telèfon, però un dia a la nit no respirava bé i vam anar a l'hospital Transfronterer, a Puigcerdà. Em van fer una placa pulmonar, tenia unes diarrees bestials. Però només recordo els raigs X i que les muntanyes estaven nevades. Al cap de tres setmanes em vaig despertar a l'hospital Santa Maria de Lleida".

EL MÉS DUR

"Al meu marit el van avisar un parell de vegades per si s'havia d'acomiadar"

No ho recorda com a gaire traumàtic. "'Saps on ets?', em va preguntar el metge. 'No', li vaig dir. 'Et van portar adormida de la Cerdanya'".

Era en una UCI ampliada, que normalment és un quiròfan. "Hi havia quatre persones més, molt separades. Sentia que els deien 'menja'. Jo vaig descobrir que no podia, que m'havien de donar el menjar. No tenia musculatura. Els primers dies no podia ni prémer la pantalla del mòbil".

Una setmana més a l'UCI. "Estic molt agraïda per com em van cuidar". Uns dies a la planta i després el trasllat a Barcelona, a l'hospital de l'Esperança, on va passar dues setmanes i mitja més dedicada a la rehabilitació, matí i tarda, amb "uns professionals meravellosos".

EVOLUCIÓ LENTA

"Els primers dies no podia ni pitjar la pantalla del mòbil; ara camino 4 km"

El més dur ho van viure el seu marit i les seves filles. "Durant aquelles tres setmanes amb el respirador i sedada, havien intentat en dues ocasions despertar-me per veure si aconseguia respirar per mi mateixa, però no va funcionar. Van arribar trucar al meu marit per si volia acomiadar-se. Ja no sabien què havien de fer més, i al final van optar, com a últim recurs, per anar reduint la sedació molt de mica en mica. I va funcionar! Me'n vaig sortir. Em vaig despertar com una reina". Pausa. "Quina sort que vaig tenir!".

També sap que les seves filles han patit molt mentre ella dormia. "Una a Tailàndia, una altra aquí, i sense saber què passaria amb mi. Jo no em vaig assabentar de res fins després. L'únic que em queda d'aquell temps són uns somnis molt acolorits".

El pitjor per a ella van ser els inicis després de despertar-se: no poder-se asseure, ni pensar a estar dreta ni poder menjar sola. "El dia que vaig aconseguir fer dues passes, ja a l'hospital de l'Esperança, em vaig posar a plorar. Et veus realment malament".

Les rehabilitadores, matí i tarda, li proposaven tasques diverses, però "amb molta llibertat: això ho feia més agradable i també suposaven un repte". D'aquesta manera, va aconseguir menjar, untar la mantega, telefonar, asseure's, fer passos, anar al bany o rentar-se la cara. "La cadira de rodes va quedar descartada". Per marxar cap a casa havia de ser capaç de pujar i baixar esglaons. I ho va aconseguir.

"Ja n'hi havia prou, volia veure el meu net i tota la meva família, i fa tres setmanes em va venir a buscar el meu marit. Estava farta de la pantalleta".

En tot aquell temps li va ser difícil llegir, li faltava concentració. "M'entretenia dibuixant mandales i escoltant música. Al principi, només la relaxant, la de ioga, perquè de vegades em sentia angoixada. Després, la meva llista de Spotify. Em deien que sabien què escoltava per la cara que feia".

S'ha abraçat a tots els seus, ja no tenia virus, forçant una mica les fases imposades en regions sanitàries diferents. Però tenia molt per celebrar.

"La trobada de la Teresa amb el seu marit a l'Esperança va ser, buf, molt emocionant", recorda Esther Duarte, responsable de rehabilitació de l'hospital del Mar i de l'Esperança.

Està a punt de jubilar-se, com ja ho ha fet el seu marit. "Ah, me n'oblidava. Sí que tinc alguna altra seqüela. La llet i el formatge tenen molt mal gust. I el pernil, salat i fort. Espero que se'm vagi passant!".●